

Poesia

Alta resolució

■ Pere Ballart

Passat l'equinocci de tardor –escriu Josep Pla dins *Les hores*–, tot pren “una forma més densa dins d'un aire més transparent i clar”. Potser, a banda del motiu real que ha dut Jordi Llavina a titular *Diari d'un setembrista* el seu segon poemari, no és ociós que ens recordem d'aquella nitidesa que de sobte adquireixen els objectes mentre el setembre es va escolant. Perquè és sens dubte aquesta la principal qualitat que ostenten els versos d'aquest llibre i que s'imposa immediatament a la lectura. Ben conscient de quin era l'actiu més valuós dels que van fer del seu volum de l'any passat, *La corda del gronxador*, un excel·lent debut poètic, Llavina hi torna com si encara volgués afinar més la mesura de la seva eficàcia.

Com allà, de nou els seus millors poemes exploten el filó de sentit que els ofereix una imatge de la realitat, perfectament delineada, que els versos embolcallen conferint-li la transparència i densitat de què parlava la frase planiana. Per via analògica, tot parlant no de nosaltres sinó d'allò que ens és més pròxim, el poeta és capaç d'endevinar la nostra condició enmig d'una bugada estesa, la nostra mortalitat en el verd d'una aigua de piscina o la nostra indefensió en una fruita que és pelada lentament.

Amb una coherència impecable, fins i tot quan la composició prova d'aventurar-se en dimensions menys convencionalment realistes, com ara la del somni o la de l'especulació sobre l'essència del temps, el discurs es construeix amb referents concrets i familiars. Són doncs les figures del món allò que millor pot dir-nos qui som, segons Llavina, i allò que el poema ha de fer, si de debò vol conservar-les, és copiar-les amb uns colors més pujats, més intensos (“com la sang seca és més fosca que la fluent”, com es llegeix en *Assaig de poètica*).

Llavina hi torna com si volgués afinar més la mesura de la seva eficàcia

L'al·lusió al setembre encara pot, a la fi, explicar una altra cosa: la imminència del fred que recorre aquesta poesia i el fet que el gel sigui un infal·lible convidat a les millors peces de la col·lecció, com *Drap*, *La maduresa*, *Glacé*, *Pensament d'aigua*, *Dos homes* i, evidentment, l'esplèndid *El glaç*. Al capdavant no és del tot estrany en qui va escriure que no volia veure més com es gebrava “el nostre cor, que se'n va a jòc / amb la pell de gallina”. *

Jordi Llavina ha guanyat el premi Alfons el Magnànim de poesia

Diari d'un setembrista

Jordi Llavina
Premi Alfons el Magnànim
Bromera
Alzira, 2007
Preu: 13 euros
Pàgines: 88

■ Autor d'una poesia invariablement figurativa, Jordi Llavina aconsegueix que els objectes que ens envolten cada dia parlin de les nostres febleses i emocions

1 2 3 4 5

ANIMUS MOLESTANDI

Gran Temporada Alta

PATRÍCIA GABANCHO

Un festival és una idea. I la idea de Temporada Alta, senzilla com una gota d'aigua, funciona. Es tracta de reunir, en un sol espai mental, el millor de l'art escènic internacional amb el millor de la creació local, i seure a mirar com dialoguen la creativitat i l'eficàcia. Després es juga una mica amb els gèneres, perquè n'hi hagi per a tothom; i es dona sortida als amors personals, com aquest encaix que el festival obre al teatre *porteño*, un teatre que sempre ha estat l'avantguarda d'una queixa, d'una inquietud, d'un món. Però això ja són floritures: la qüestió és partir d'una idea i no d'un talonari.

He dit talonari perquè també es pot muntar un festival sortint al món a comprar: els escenaris d'arreu estan plens de coses i, per poc que tinguis criteri, fas un programa que impressiona. Ara bé, sense idea, només amb el talonari, el festival es desdibuixa. No estic assenyalant ningú, o sí, però sense idea, un festival és invisible. A Europa se'n fan molts, de festivals, però els artistes només pugnen per ser-hi en mitja dotzena, entre ells el de Girona. Perquè hi ha la idea. No conec Salvador Sunyer, l'artífex de Temporada Alta, però m'agradaria conèixer-lo perquè li vaig sentir una frase divertida. La vida

sempre és un desastre, això va dir. Que ho digui un triomfador em va fer gràcia: vet aquí un filòsof, vaig pensar.

Un festival és una idea i una ciutat. Jo crec que la clau és Girona. Em sembla que és Antoni Puigverd qui va dir que Girona té tirada a l'aristocràcia. Que l'esborrona aquesta cosa tumultuosa que tortura Barcelona: dos milions de persones per la Mercè; dos milions per Sant Jordi; centenars de milers amb la regata... Els gironins s'ho miren amb un cert menyspreu. La qualitat no va amb la quantitat, diuen, i volen coses petites, que càpiguen en capsetes de luxe intel·lectual; coses d'una exigència

terrible i seductora. I al capdavant resulta que les taquilles rebenten, perquè aquí el nivell no escasseja.

Girona està exercint de capital cultural sense dir-ho. Com que no en té el volum, a ningú li sembla que pugui exercir el lideratge, però ho fa. I de la cultura catalana no diguem, perquè si no t'ho mires des del barem del mercat, la nostra cultura se situa per propi pes. Els gironins ja baixen a Barcelona quan volen festa, però ens obliguen a pujar-hi quan ens tempten aquestes festes de la intel·ligència, dels sentits, de la coherència. Ja direu qui guanya la cursa. *